

RŮŽOVÝ DÉMON

Nikola Netáhalová

V7.A

Její jasně zelené oči, jako dva korály na dně Atlantiku, jako ranní rosa na nahé trávě. Blýštivé a hladké sklo sklenky bílého vína, na jehož hladině se odrazilo světlo křišťálových lustrů, dotýkající se Jejích jemných měkkých rtů. Šumivý nápoj jí stékal do úst. Víčka měla přivřená, jako by snila uprostřed sálu. Díval se na Ni rozrušen každým Jejím nádechem: takhle se nepije, takhle se líbá. Nevěnovala mu ani jediný, byť letmý pohled.

Jak se sem dostal? Na tohle místo, v tento večer? Kde se tu vzal? Jako mátoha se proplétal davem lidí a nevěděl, co si tu počít. Všichni ti lidé kolem byli jako loutky ze dřeva, jejich obličej, jejich pohyby, gesta - tak neživoucí, umělé. A mezi tím vším Ona, jen Ona, tak živá, tak éterická. Toužil se k Ní dostat blíž, mluvit s Ní, toužil s Ní být. Unikala mu. A přesto ho k sobě mámila blíž a blíž, byl si tím jistý.

Věděl, že ho pozoruje, cítil spalující pohled těch očí, kamkoli se hnul. Nemohl uniknout, odevšad ho sledovala, neměl kam utéci. Vyzývala ho, věděl to, ale neměl důkaz. Každý Její pohled provokoval, byl nesnesitelný, ale nemohl si pomoci, nedokázal tomu odolat. Celý večer se jí snažil uniknout, jen aby jí mohl znovu nalézt, chtěl se ukrýt, aby jí mohl znenadání polapit. A pokaždé, když už si byl jistý, že se na něj dívá, když cítil žár Jejího pohledu na zátylku, otočil se, ve snaze zachytit jej, pokaždé unikla, odvrátila se právě včas.

Doháněla ho k šílenství. Hrála si s ním jako kočka s myší. A čím déle ta hra trvala, tím víc se cítil jako blázen, neboť chtěl být lovcem, lapit jí, ale čím horlivější byl, tím víc si uvědomoval v sebezapření, že to on je kořist.

Pojednou zmizela. Znenadání, jako když závan větru přinese do ulice vůni lučního kvítí a vzápětí ji odnese v nenávratno, dříve, než stihneme vůbec zaznamenat, odkud se vzala. Hledal jí, nemohl si pomoci, musel jí nalézt. Dnes v noci by nemohl v klidu spát, kdyby to teď mělo skončit takhle. Už nikdy víc by nemohl v klidu spát.

Bloudil chodbami sem a tam, procházel restaurací, kolem stolů a baru, bloumal po schodech nahoru a zase dolů. Kde je? Tisíce dveří vedoucích odnikud nikam. Někde je, musí někde být. Zkoušel dveře od dveří, místnost po místnosti, až si připadal jako blázen. Nezdála se mu? Byla vůbec skutečná? Třeba se mu o Ní jen zdálo. Co dnes jedl? Co pil? Jak dlouho a kdy naposledy

spal? Nespí právě teď?

Další dveře, jedny z mnoha. Masivní dvoukřídlé dveře z tmavého ebenového dřeva a zlatou klikou. Vedle dveří stála na zdi stejně zlatá cedulka s vyrytým černým nápisem GALERIE. Jistě bude zamčeno, pomyslel si v duchu. Přesto to zkusil. Čekal, že ucítí odpor zámku, ale místo toho si všimnul, že dveře jsou pootevřené. Pomalu je rozevřel, jen tak široce, aby se jimi mohl prosmýknout do vedlejší místnosti, a hned je za sebou zavřel, jako zloděj, který se bojí, že ho někdo uvidí při vloupání. Kam se vkrádal? A proč? Co by mohl říci mužům v černém, když ho tu najdou?

Ocitl se v prostorné hale se šikmými stropy a spoustou soch a obrazů na stěnách. Prostor ve středu zabíraly dlouhé skleněné vitríny, vytvářející mezi sebou uličky. Chodil mezi nimi a díval se na díla uvnitř, ale nevnímal, na co se vlastně dívá. Jeho mysl byla jinde. Byl tak ponořen do sebe a tak daleko v myšlenkách na Ní, že se nepatrně lekl, když uslyšel cizí hlas.

„Sledujete mě?“

Roztržitě se rozhlížel, odkud slova přišla. A v tom Ji spatřil. Stála úplně vzadu, v nejtemnějším rohu místnosti, a pozorovala malbu, kterou on neviděl. Váhavě šel blíž, až stál jen pár metrů za Ní.

„Přiznejte se,“ otočila se přes rameno, takže jejich pohledy se střetly. Oči měla přivřené závěsem černočerných řas a hlas vyzývavý, ale neznělo to vyčítavě, naopak. Neodpověděl. Nemusel. Znovu se zadívala na obraz na stěně. Pomalu došel až k Ní a chvíli jen tak postávali vedle sebe. Chvíli? Jak dlouhou chvíli? Nevěděl. Mohly uplynout vteřiny, minuty, mohly to být hodiny, než konečně promluvila.

„Érotovo schizma,“ řekla zničehonic. Otočil se k Ní. Jeho tázavý pohled čekal, až znovu promluví.

„Nikdy jste o tom neslyšel?“

„Eh... Ne, bohužel ne...“ zavrtěl hlavou. Koutek jí zacukal.

„Éros, to byl, domnívám se, řecký bůh lásky, že?“

„Ano, to byl,“ pokývala hlavou.

„Věděl jste, že pro Řeky slovo *éros* znamenalo také láska?“

„Ne, to jsem nevěděl.“

„A kdybyste to věděl, přemýšlel byste o tom?“ zvedla provokativně obočí.

„Nevím... Nejspíš ne,“ přiznal.

Dlouhou chvíli mlčeli, přál si, aby promluvila, aby něco řekla, cokoli, pověděla mu o Érotově schizmatu, nebo o něčem jiném, o čemkoli, jen aby slyšel znovu Její hlas. Konečně se dala opět do řeči.

„Je vskutku fascinující,“ dívala se na obraz před sebou.

Teprve teď si uvědomil, že se už dlouho zabodává pohledem do plátna, aniž by vůbec zaznamenal, na co se dívá. Teď si prohlížel obraz okem analytika. Byl si jistý, že jej už někdy

viděl, ale kde a kdy? Kdo ho maloval? A proč je právě teď tady? Jeho zmatené těkání otazníků v hlavě přerušil Její sametový hlas, když pokračovala.

„Na jedné straně naprosto přirozený, přízemní pohlavní chtíč, primitivní živočišný pud, sex.“ Znovu se zadíval na Její tvář, jako by to poslední slovo bylo přelud, halucinace, která po sobě zanechá stopy. Ale Ona se ani nepohnula, Její výraz byl stálý a neměnný, když mluvila dál.

„A na straně druhé něco velkého a takřikajíc magického, ta nezkratná touha po něčem víc. Neukojitelná potřeba po splnutí duší skrze tělesno, divoká snaha vyždímat z těch pár vteřin rozkoše něco víc, víc než jen rozkoš. Dotknout se nedotknutelného...“ vydechla.

„Chápete?“ obrátila se k němu.

„Mno, já... asi... myslím, že-“

„Chci říct,“ přerušila jeho rozpaký a pokračovala, „že když o tom tak přemýšlím... Víte... Tohle je ono. To je to, o čem psali všichni ti básníci, nebo ne?“

Ve tváři měla najednou zasněný, nepřítomný výraz.

„To je to, o čem psali Ferlinghetti a Shakespeare a Dante a Rimbaud... To je to, o čem malovali Picasso a Dalí. To je to veliké *TO*,“ zdůraznila poslední slovo.

„A někde mezi tím vším ta všudypřítomná odvěká touha po nemrtelnosti. Snaha vytvořit něco víc, něco většího, než jsme my sami. Něco, co nás přežije. Obraz. Sochu. Báseň. Nebo třeba jen nový lidský život.“

Díval se na Ni, jako by oněměl. Nevěděl, co by na to vše řekl. Má s Ní souhlasit? Nebo odporovat? V hlavě si opakoval slovo od slova, co právě řekla.

„Mně vždycky přišlo, víte, že... Že celé to umění je něco příliš krásného... Chci říct, že... Jako by to stálo někde v dáli, na opačném břehu řeky, než můj vlastní život...“ koktal.

„To asi máte pravdu. Většina z nás stojí na jednom břehu. Můžeme se dívat, z dálky je pozorovat při práci, sledovat je, poslouchat, snažit se je napodobit, přiblížit se jim. Ale jen někteří z nás mají tu čest svými rukama a svou duší postavit most a přejít k nim, na druhý břeh. Oni tam byli,“ zavřela oči, jako by se chtěla modlit.

„On tam byl,“ pokynula tváří k obrazu.

Stál jako přimražený. Přemýšlel, jestli má ještě něco říci, nebo být raději zticha. Její slova ho omračovala, svazovala mu mysl, takže mu přišlo, že nedokáže rozumně uvažovat.

„Věříte v Boha?“ odbočila znenadání od tématu. Trochu se mu ulevilo, že nebude muset vymýšlet složité a duchaplné komentáře a argumenty k Jejímu předchozímu proslovu.

„Ne,“ odvětil suše.

„Věřím tomu, co vidím.“

„A co tenhle obraz? Není v něm podle vás kus Boha?“ pokynula rukou k malbě.

„Podle mě je to jen obraz,“ uchechtl se, aby zlehčil svou sarkastickou upřímnost.

„Takže podle vás není žádný Bůh?“

„Ne. Bůh je mrtev, jak by řekl Nietzsche.“

„A není-li Bůh,“ usmála se provokativně, citovala Sartrea, „jsme odsouzeni ke svobodě.“

Neměl na vybranou. Byl chycen v momentě, kdy se za Ní onoho večera prvně ohlédl. Celou dobu si s ním hrála, jen aby podnítila jeho touhu. A teď Ji konečně držel v náručí, Její žhavé tělo bylo pružné a poddajné. Cítil, jak ho objímá jako liána, jak se Její nehty zarývají od jeho nahých zad. Chtěl Ji, toužil po Ní, prahl po Ní víc než žíznivý na poušti po oáze. Její rusé vlasy jí stékaly v pramenech po nahých ramenou, Její krvavé rty chutnaly po víně. Cítil každý záchvěv Jejího těla, kašičkový nádech i výdech. Byla jako oheň, spalovala ho každým dotykem, spalovala ho i zevnitř. Měl pocit, že v Ní uhoří, že vybouchne. Ale musel to udělat. Musel se zmocnit Jejího těla dřív, než se Ona zmocní jeho duše.